

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 2T/253/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214010936
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Molitorys
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2025:2214010936.43

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Molitorys a prísediacich A. B. a C. D., v trestnej veci obžalovaného: E. F., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave, trvale bytom B. G. XXXX/X, H. I., v bode 1/ pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 a v bode 2/ pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, na hlavnom pojednávaní dňa 14. mája 2025 v Dunajskej Strede, takto

rozhodol:

obžalovaný E. F., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave, trvale bytom B. G. XXXX/X, H. I.,

sa uznáva za vinného, že

v bode 1/

dňa 26. júna 2013 v čase o 15:50 hod. pred budovou OTP Banky Slovensko, a. s., v Dunajskej Strede na B. J. J. v úmysle zmocniť sa cudzej veci pristúpil k tam prítomnému poškodenému K. L., ktorý držal v ruke finančnú hotovosť vo výške 2.000 eur, ktoré vybral z vlastného účtu a uviedol mu, že „Daj mi tie peniaze, lebo bude zle, zahluším ťa!“ a následne využil prekvapenie poškodeného a zobral mu peniaze z ruky, potom zobral poškodeného do Bratislavy do obchodného centra Polus City Center, kde ho nútil, aby vybral ďalšiu finančnú hotovosť z vlastného účtu vedeného v OTP Banke Slovensko vo výške 3.000 eur, čo poškodený v obave o svoje zdravie aj urobil a finančnú hotovosť po výbere odovzdal obžalovanému, čím spôsobil poškodenému škodu vo výške 5.000 eur,

v bode 2/

dňa 10. decembra 2014 v čase okolo 14:00 hod. v Dunajskej Strede, na D. M. G. XX v obchodnom centre Galéria v časti hypermarketu Tesco vylákal od C. N. finančnú hotovosť vo výške 2.000 eur a to tým spôsobom, že po predchádzajúcej ústnej dohode pomohol C. N. v uvedenom obchodnom centre pri vybavení úveru vo výške 2.000 eur, ktorý úver bol zaslaný na základe zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorenou C. N. so zástupcom spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., Bratislava, na ním používaný účet: XXXXXXXXXX/XXXX, ktorú hotovosť obdržal na tento účet dňa 11.12.2014, avšak ju C. N. neodovzdal, ale ponechal si ju pre vlastnú potrebu, čím C. N. spôsobil škodu vo výške 2.000 eur,

t e d a

v bode 1/

proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci,

v bode 2/

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu,

č í m s p á c h a l

v bode 1/

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024,

v bode 2/

prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Za to mu ukladá

Za skutok v bode 1/

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s použitím § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ukladá obžalovanému E. F. povinnosť nahradiť poškodenému K. L., nar. XX.XX.XXXX v Komárne, trvale bytom N. D. XXXX/XX, H. I., škodu vo výške 5.000 Eur.

Za skutok v bode 2/

Podľa § 44 Trestného zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože považuje spoločný a súhrnný trest odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2019 zo dňa 11.05.2022, právoplatným vo výroku o vine a treste dňa 11.05.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2019 zo dňa 26.07.2022, právoplatným dňa 19.08.2022 podľa § 221 ods. 3, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 3 (tri) roky a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol obžalovaný podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ukladá obžalovanému E. F. povinnosť nahradiť poškodenej C. N., nar. XX.XX.XXXX v H. I., trvale bytom C. X, L., škodu vo výške 2.000 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Okresná prokuratúra Dunajská Streda podala dňa 23.12.2014 na tunajší súd obžalobu sp. zn. 1 Pv 780/13/2201-25 zo dňa 23.12.2014 na obvineného E. F., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona. Dňa 21.07.2015 Okresná prokuratúra Dunajská Streda podala na obžalovaného ďalšiu obžalobu pod sp. zn. 1 Pv 57/15/2201-7 zo dňa 13.07.2015 pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktoré konanie bolo vedené pod sp. zn. 1T/105/2015. Súd uznesením zo dňa 28.09.2015 sp. zn. 1T/105/2015 trestné veci obžalovaného E. F. vedené pod sp. zn. 1T/105/2015 a sp. zn. 2T/253/2014 spojil na spoločné konanie pod sp. zn. 2T/253/2014.

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom č. k. 2T/253/2014-195 zo dňa 14.11.2016 uznal obžalovaného za vinného v bode 1/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, v bode 2/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu uložil za skutok v bode 1/ súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov s jeho zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/84/2013 zo dňa 12.09.2013 vo výroku o treste, v bode 2/ podľa § 44 Trestného zákona súd upustil od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43 Trestného zákona, keďže pokladal trest uložený skorším

rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Obvinený bol podľa § 287 ods. 1 zaviazaný na náhradu škody poškodenému K. L. vo výške 5.000 eur a poškodenej C. N. v sume 2.000 eur.

Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5To/34/2017 zo dňa 11.05.2017 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok bolo potrebné zrušiť pre jeho nepreskúmateľnosť a vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol s tým, že úlohou súdu prvého stupňa bude zákonným spôsobom zhodnotiť vykonané dokazovanie, vyvodíť z neho závery, ktoré budú zrozumiteľné, logické a preskúmateľné, v prípade potreby vykoná ďalšie dokazovanie a v prípade, že dospeje k záveru o vine obžalovaného, pri rozhodovaní o treste bude potrebné vychádzať i z právnych názorov, ktoré uviedol prokurátor v odôvodnení odvolania.

V poradí druhým rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda č. k. 2T/253/2014-249 zo dňa 20.12.2017 bol obžalovaný podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby v celom rozsahu a poškodení boli v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku so svojim nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5To/51/2018 zo dňa 12.06.2018 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že napadnutý rozsudok bolo potrebné zrušiť s poukazom na výhrady ohľadne odôvodnenia prvostupňového rozsudku, pričom prvostupňovému súdu bolo uložené zhodnotiť vykonané dokazovanie v smere naznačenom odvolacím súdom, vyvodíť z neho závery, ktoré budú zrozumiteľné logické a preskúmateľne, v prípade potreby zákonne súladným spôsobom vykonať ďalšie dokazovanie.

V poradí tretím rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda č. k. 2T/253/2014-378 zo dňa 09.06.2021 uznal obžalovaného za vinného v bode 2/ z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s jeho zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ho zaviazal na náhradu škody poškodenej C. N. v sume 2.000 eur. V súvislosti so skutkom v bode 1/ súd obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sp. zn. 1 Pv 780/13/2201-25 zo dňa 23.12.2014, v ktorej mu bolo kladené za vinu, že sa dopustil zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku bol poškodený K. L. odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 5To/97/2021 zo dňa 10.03.2022 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 316 ods. 3 písm. a/ Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že k zrušeniu rozsudku došlo z procesných dôvodov, pretože z predloženého spisového materiálu nevyplýval žiaden dôvod, pre ktorý došlo k zmene v zložení senátu, pričom nedostatok spočívajúci v nešpecifikovaní dôvodu na zmenu v zložení senátu nemožno vyložiť v neprospech obžalovaného a zákonnosť zloženia senátu prezumovať. V záujme zachovania práva na spravodlivý proces odvolací súd vyhodnotil zistený skutkový stav tak, že na zmenu zloženia senátu nebol preukázaný dôvod, dôsledkom čoho bolo zrušenie napadnutého rozsudku.

Súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného K. L. a poškodenej C. N., výsluchom svedkov – O. C. J., P. K., Q. J., L. R., O. J., B. S., N. T. a L. F. ako aj prečítaním ich výpovedí z prípravného konania; oboznámením listinných dôkazov – zmluva o úvere G. XXXX/XX (G. XX-XX), vyčíslenie dlhu (č.l. 98), potvrdenie o splnení záväzkov a súhlas s výmazom záložného práva veriteľa zo dňa 25.06.2013 (č.l. 99), potvrdenia OTP Banky Slovensko zo dňa 26.06.2013 (č.l. 100), kúpna zmluva (č.l. 102-107), odpoveď k žiadosti o poskytnutie videozáznamu (č.l. 108), zápisnica o rekognícii osoby zo dňa 16.03.2015 (č.l. 49-50), zápisnica o rekognícii osoby zo dňa 16.03.2015 (č.l. 51-52), zmluva o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (G. K. XX-XX), správa Tatra banky a.s. zo dňa 12.02.2015 (č. l. 76), výpis z účtu

č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2015 (č. I. 78), základná zmluva o poskytovaní produktov a služieb zo dňa 29.07.2014 (č. I .79-83), zábery z kamery (č.l. 84-90), vyčíslenie škody Home credit Slovakia, a.s. spolu so splátkovým kalendárom (č.l. 95-97), podstatný obsah spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/47/2019 (č.l. 589-616), podstatný obsah spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2019 (č.l. 620-648), podstatný obsah spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/18/2023 (č.l. 651-666), podstatný obsah spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/115/2020, podstatný obsah spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/84/2013, hodnotenie obžalovaného (č.l. 514) ako aj aktuálne relácie na obžalovaného, nachádzajúcich sa v súdnom spise ich prečítaním podľa § 269 Trestného poriadku, pričom zistil nasledovný skutkový stav.

Obžalovaný E. F. na hlavnom pojednávaní dňa 20.04.2016 uviedol, že mal prebrať od poškodeného L. 5.000,00 eur. Poškodený nevedel vybrať celú sumu naraz, preto išli do Bratislavy do Polusu. Vodičom bol svedok J., ktorý potom zobral poškodeného L. domov. On v ten deň odovzdal celú obálku s finančnou hotovosťou P. K.. Poškodenému povedal, že ho K. poslal za ním. Poškodený sa po celý čas rozprával s K., pokiaľ nevybral peniaze. Od K. za to dostal 100,00 eur.

Na hlavnom pojednávaní dňa 15.02.2023 vypovedal, že o tom, kde bude poškodený, vedel od pána K.. Tohto poznal, pretože mu už vybavoval veci aj pôžičku, ich vzťah bol obchodný. K. mu zavolať, aby pred R. J. počkal na poškodeného, ktorý mu odovzdá peniaze a tie ma dať svedkovi. Podľa obžalovaného sa s poškodeným stretli pred dverami banky, z ktorej vyšiel spolu so svedkom J.. Obžalovaný nevedel uviesť, či bol poškodený vo vnútri so svedkom, ale keď on prišiel, boli spolu. Keď sa stretli, povedal poškodenému, že prišiel po peniaze, poškodený bol prekvapený, o ničom nevedel, preto zavolať K. a odovzdal poškodenému telefón, spolu sa rozprávali, následne mu vrátil telefón a odovzdal peniaze. Ďalej poškodený povedal, že ešte idú do Veľkého Meder, pretože K. potrebuje 5.000 eur. Keďže tam bola banka zavretá, šli do Bratislavy, do Polusu, kde poškodeného obžalovaný spolu so svedkom J. čakali von pred centrom. Keď poškodený vyšiel z banky, v ktorej vybral peniaze, tieto mu odovzdal a išli spolu následne domov. Po ceste ešte obžalovaný volal K. a telefón odovzdal poškodenému, kde sa rozprávali, obsah rozhovoru mu však nebol známy. Obžalovaný vypovedal, že poškodený mu odovzdal spolu 5.000 eur, najprv 3.000 eur, potom 2.000 eur. Obžalovaný potvrdil, že poškodený bol prekvapený, keď od neho pýtal peniaze, preto volal K. a odovzdal telefón poškodenému. Obžalovaný vypovedal, že celý čas bol prítomný svedok J.. K tomu, čo urobil s peniazmi, uviedol, že tieto odovzdal K. s tým, že pri ich odovzdaní nebol nikto prítomní, boli tam iba oni dvaja.

K veci podvodu uviedol, že poškodená N. prišla za ním, lebo potrebovala rýchlo peniaze. Pýtal sa jej, či je riadne zamestnaná a či má výplatné pásky, nakoľko mal známeho, ktorý vybavoval pôžičky. Pán K. je jeho známy a pozná ho aj poškodená. Po vybavení úveru dal poškodenej 1.200,00 eur. Boli dohodnutí, že keď jej vybaví úver, dostane za to 800,00 eur. Poškodenej nevybavoval účet, ani SIM karty.

Poškodený K. L. vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní dňa 20.04.2016 a 07.09.2022 uviedol, že skutok sa stal 26.06.2013 poobede okolo 15:00 hod. doobeda vybavovali pôžičku. P. K. potreboval peniaze, chcel mu pomôcť. Cez svedka J. vybavoval peniaze u R. a J. tak, že im predal svoj byt. On podpísal zmluvu s R. a J.. J. ho po podpise zmluvy odfotil. J. prišiel za ním poobede, aby išli vybrať peniaze z R. J.. J. volal R., že už sú uložené peniaze na účte v banke. Do banky vošiel sám vybrať 3.000,00 eur. J. ostal vonku. Ako vychádzal z banky, oproti išiel obžalovaný a v ruke držal telefón. On ho nepoznal. Obžalovaný pristúpil k nemu a povedal, že má mu odovzdať peniaze, odkazuje to U., lebo to nie sú jeho peniaze. Vyhrážal sa mu, že ak neodovzdá peniaze, bude zle, zabijú ho, zlikvidujú. Poškodený bol z toho vystresovaný, bál sa. Následne mu obžalovaný vytrhol peniaze z rúk. Potom všetci traja išli vybrať ďalších 2.000,00 eur. Najprv boli vo Veľkom Mederi, tam však nebola otvorená pobočka, preto išli do Bratislavy do nákupného centra. Auto šoféroval J.. Do banky zase išiel sám. Peniaze odovzdal obžalovanému, nakoľko sa bál, bol vystresovaný, keďže obžalovaný s J. boli dvaja a on bol sám. Do Dunajskej Stredy sa vrátili iba dvaja, obžalovaný vystúpil z auta po ceste pri jednej benzínovej pumpe. Ešte v ten deň to nahlásil na políciu, ale nechceli mu veriť. Od tej doby sa mu obžalovaný vyhrážal v meste, že ho zabije.

Na odstránenie rozporov boli čítané časti z výpovede poškodeného z prípravného konania zo dňa 21.11.2014. K tomu, že v prípravnom konaní vypovedal „ja som nechcel dať peniaze, na to mi F. uviedol, daj mi tie peniaze, lebo bude zle, zahluším ťa. Ja som bol v šoku, nechápal som tomu, čo sa deje a ako tie slová uviedol, tak hneď mi vybral z ruky finančnú hotovosť 2.000 eur“, poškodený poznamenal, že je to pravda, čo vypovedal. Po prečítaní časti výpovede z prípravného konania – „potom ma odviezli do BA do OD Polus City Center, kde som musel vybrať ďalších 3.000 eur.“ – poškodený poznamenal, že v prípravnom konaní si to pamätal lepšie. K tomu, že v prípravnom konaní uviedol: „Otázka obhajcu:

Vtedy niečo povedal Vám F.? Odpoveď poškodeného: Povedal, že keď mu nedám peniaze tak bude zle. Otázka obhajcu: Čo povedal v Dunajskej Stredě? Odpoveď poškodeného: Že nech mu dám peniaze lebo nie sú moje. Otázka obhajcu: A v Bratislave? Odpoveď poškodeného: Že keď mu nedám peniaze tak ma zabijú, zahlušia.“ Poškodený uviedol, že sa mu vyhrážal so slovami, že keď neodovzdá peniaze, tak ho zabijú, zneškodnia.

Poškodená C. N. na hlavnom pojednávaní dňa 20.04.2016 a 07.02.2025 vypovedala, že si chcela zobrať pôžičku 600,00 eur na krb. Keďže neovláda slovenský jazyk, nevedela si to vybaviť sama. Jej známy odporučil obžalovaného, ktorý sa zaoberal s pôžičkami. Ten známy O. J. ju priviezol do Dunajskej Stredy, s obžalovaným sa stretli pred obchodným domom Modrý Dunaj. Obžalovaný si od nej vypýtal občiansky preukaz, aby si ho odfotoval. Potom išli do O2, kde obžalovaný si kúpil jednu SIM kartu, ďalšiu k nej dostal ako vianočný darček. Pritom si vypýtal občiansky preukaz od poškodenej. Následne išli do Tesca, kde v jednej miestnosti uzavreli zmluvu o pôžičke. Jej známy O. J. ostal vonku. Obžalovaný vybavoval tú pôžičku s jedným pánom. Rozprávali sa po slovensky. Ten pán sa k nej prihovril po maďarsky. Obžalovaný žiadal pôžičku v mene poškodenej vo výške 3.000,00 eur, nakoniec však dostali 2.000,00 eur. Poškodená nemala účet v banke, preto obžalovaný dal číslo účtu. Obžalovaný jej dal papiere, aby si to prečítala a podpísala, ale ona tomu nerozumela. Papiere napokon podpísala a dohodli sa, že peniaze si má vyzdvihnúť u neho. Keď vyšli z Tesca, obžalovaný sa medzi pultmi ešte s niekým rozprával, ona toho pána nepoznala. Obžalovaný jej vrátil občiansky preukaz, jeho kópiu však nechcel vrátiť. Povedal jej, že kópiu dostane späť, až keď budú peniaze. Odmenu za pomoc mu nesľúbila. Obžalovaný sa neozval, preto pár dní na to sa zastavili s O. v Tescu. Chceli sa spýtať, že kedy budú peniaze. Tam sa však dozvedeli, že peniaze už boli poslané. Poškodená zavolała obžalovanému, ten však už nezdvíhal telefón. Preto zavolała z O. telefónu, ktorý zdvihol, ale obžalovaný sa s ňou nechcel stretnúť. Peniaze jej nedal, ani na jej výzvy nereagoval.

Na hlavnom pojednávaní dňa 04.10.2023 bol vykonaný výsluch svedka O. C. J., ktorý uviedol, že bratranec poškodeného ho požiadal, aby pomohol vybaviť pôžičku poškodenému. Chceli refinancovať pôžičku, čo už mali. Asi dvakrát s ním bol vo firme pána J. a R. ohľadom pôžičky. Následne poškodený si mohol ísť vybrať peniaze z R. J.. Bolo dohodnuté, že keď prídu finančné prostriedky, pôjde s poškodeným do banky. Ako vyšli z OTP banky v Dunajskej Stredě, pripojil sa k nim obžalovaný a oslovil poškodeného. Poškodený vtedy dostal telefonát, na základe ktorého odovzdal peniaze obžalovanému. Poškodený sa ho pýtal, čo má urobiť, poškodený bol prekvapený. Následne išli aj do Veľkého Medera a do Bratislavy vyberať ďalšie peniaze. Vo Veľkom Mederi bola banka zatvorená, preto išli do Bratislavy do obchodného centra, kde poškodený vybral peniaze, ktoré následne odovzdal obžalovanému. V Bratislave nezaznamenal nátlak na poškodeného od obžalovaného. Potom išli domov do Dunajskej Stredy. Aj počas jazdy domov vyzeral poškodený prekvapený, kládol rovnaké otázky a skúšal z neho ťahať nejaké rozumy. Svedkovi sa to najprv zdalo čudné, lebo poškodený bol prekvapený, ale nevedel, prečo sa to deje. On robil len šoféra, za čo dostal 70,00 eur. Svedok žiaden nátlak, žiadne násilie nevidel, nebol svedkom vyhrážok zo strany obžalovaného, v tomto zmysle sa obžalovaný vo vzťahu k poškodenému neprejavil, žiadne vyhrážanie, vydieranie, zvýšenie hlasu neodznalo. Svedok priblížil, že počas cesty do Dunajskej Stredy poškodený prejavoval nespokojnosť, občas sa opýtal čo má robiť, na čo mu viackrát povedal, že nevie, lebo nevedel čo sa stalo, keď poškodený vystúpil pred domom dal mu poslednú radu, aby šiel na políciu, ak je presvedčený, že mu ublížili, uškodili. Svedok vypovedal o telefonáte na mobil obžalovaného, ktorý následne odovzdal telefón poškodenému. V dobe, keď boli pred bankou v Dunajskej Stredě mal od nich odstup a čím ďalej prebiehal rozhovor medzi nimi, tým bol od nich ďalej. Svedok doplnil, že nepočul celý rozhovor medzi poškodeným a obžalovaným.

Na hlavnom pojednávaní dňa 20.04.2016 svedok J. uviedol, že v danej veci robil šoféra, pred R. J. dňa 26.06.2013 bol v pozadí, poškodený vybral 2.000 eur, pristúpil k nim obžalovaný a s poškodeným sa naťahovali pred bankou v Dunajskej Stredě. Poškodený bol prekvapený a musel odovzdať peniaze obžalovanému. Obžalovaný im povedal, aby išli aj do inej banky vyberať ďalšie peniaze a tam poškodený taktiež musel vybrať peniaze, vybrali sa do Bratislavy. Z Bratislavy sa vrátili len dvaja, obžalovaný vystúpil v Rovinke. Nepočul vyhrážky od obžalovaného poškodenému.

Svedok P. K. na hlavnom pojednávaní dňa 20.04.2016 vypovedal, že poškodený L. si zobral pôžičku pre neho u R.. J. ich vozil. Poškodený musel založiť byt. On nedostal pôžičku, pretože nemal príjem. Poškodený si zobral 5.000,00 eur od R., ktorý povedal, že treba ručiť bytom. R. najprv musel zaplatiť pôžičku namiesto L. v Komárne. Peniaze mal odovzdať L. a on ich mal následne odovzdať jemu. Nevie,

kto vedel o tom, že pôžička je preňho. S L. sa stretol na druhý deň, vtedy mu povedal, že peniaze dal obžalovanému. Obžalovaný mu povedal, že peniaze mu nepatria, jeho peniaze nabehnú na druhý deň. Svedok povedal, že on nemá na obžalovaného číslo, on s ním netelefonoval.

Na hlavnom pojednávaní dňa 05.04.2023 svedok Q. J. uviedol, že sa nepamätá na vec, preto sa prečítala jeho výpoveď z prípravného konania zo dňa 21.11.2014. V prípravnom konaní svedok vypovedal, že v mesiaci jún 2013 ich vyhľadali traja muži – O. J., ktorého poznal, poškodený L. a svedok K.. Jeho spoločník L. R. sa s nimi zaoberal. Poškodený L. už mal úver na byt, preto sa dohodli s R., že odkúpi byt, vyplatia dlh a zvyšok peňazí im dajú. Oni s tým súhlasili. Svedok bol prítomný iba pri podpise zmluvy. Nahral podpísanie zmluvy na telefón, aby mal dôkaz o dobrovoľnom podpisovaní. Už v tom čase mali viaceré nedorozumenia, preto to robil. Po podpísaní zmluvy poslali peniaze L.. O tom, čo sa odohralo pred budovou R. J., nevedel nič povedať, nebol tam prítomný. O tom incidente sa dozvedel od R..

Svedok L. R. na hlavnom pojednávaní dňa 20.04.2016 uviedol, že L., J. a K. boli u nich v kancelárii. Potrebovali peniaze. L. chcel predať nehnuteľnosť. Už mal na nej úver, preto sa dohodli, že ten úver vyplatia firme z Komárna. Dohodli sa aj na spätnom odkúpení uvedenej nehnuteľnosti. Obchod prebehol v poriadku. Následne, keď sa stretol s poškodeným v meste a vypytoval sa, či dostal peniaze a či bolo všetko v poriadku, sa dozvedel, že niekto išiel za ním, ktorému musel odovzdať peniaze. Na hlavnom pojednávaní dňa 05.04.2023 okrem už skôr uvedeného vypovedal, že ich vyhľadal K. a J. kvôli predaju bytu poškodeného. Vedomosť o tom, že boli poškodenému vyplatené peniaze mal poškodený, J., z firmy ešte pán J., s tým, že svedok o vyplatení peňazí poškodenému nikomu nehovoril. Svedok J. poznal, lebo pracoval s realitami, no žiadne obchody spolu nemali. Pri obchode s poškodeným J. bol len šofér, v kancelárii sedel v tichosti, on J. nepožiadala, aby poškodenému pomáhal pri obchode.

Svedok O. J. na hlavnom pojednávaní dňa 22.08.2016 vypovedal, že poškodená C. N. potrebovala pôžičku. Obžalovaného spoznala cez neho. Mal vybaviť pre ňu pôžičku. Boli dohodnutí, že sa stretnú pred Modrým Dunajom. Obžalovaný ich tam už čakal a následne si išiel urobiť fotokópiu občianskeho preukazu poškodenej. On nešiel s nimi vybavovať pôžičku. Keď vyšli z budovy, povedali, že sa musia vrátiť okolo 15:00 hod. kvôli pôžičke. Obžalovaný povedal, že keď prídu peniaze, zavolá poškodenej, čo sa ale nestalo, nezavolať jej. Poškodená mu povedala, že nedostala peniaze, preto potom išli do Tesca zistiť, čo sa deje. Predajca im povedal, že peniaze už boli vyplatené, ešte v ten deň došli na účet. On pri podpise zmluvy nebol, robil len šoféra. O výške pôžičky vie od poškodenej. Poškodená povedala, že chcela pôžičku 1.000 eur, ale nakoniec si zobrala 2.000 eur, lebo len tak sa dalo. Potom podala trestné oznámenie na obžalovaného.

Svedok B. S. na hlavnom pojednávaní dňa 14.11.2016 uviedol, že nevie o tom, že obžalovaný vybavoval nejakú pôžičku poškodenej. Nevie ani to, či obžalovaný jej odovzdal peniaze. Videl obžalovaného pred domom ako sa rozpráva s nejakou ženou, ale nevie, či to bola poškodená. Potom išli s obžalovaným na pivo. O peniazoch nič nevie. Stalo sa to niekedy v lete.

Svedok N. T. pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 14.11.2016 uviedol, že poškodeného pozná z kaviarne, nevie, čím sa zaoberá. Obchodný vzťah s ním nikdy nemal. Raz v roku 2014 ho obžalovaný poprosil, aby mu vybral telefónne číslo na svoje meno, ale všetko bolo v poriadku. Obžalovaný mu povedal, že nemôže si vybrať telefóny, nakoľko má exekúcie. Mesačné splátky platil obžalovaný.

Svedok L. F. na hlavnom pojednávaní dňa 14.11.2016 vypovedal, že pri podpise zmluvy boli prítomní obžalovaný a poškodená. Obžalovaný doniesol výpisy z účtu. Poškodená prišla týždeň na to a uviedla, že to neboli jej výpisy, preto jej povedal, aby išla na políciu. Zmluva bola podpísaná, pôžička bola schválená. Nevedel uviesť komu boli vyplatené peniaze. On väčšinou komunikoval s obžalovaným. Obžalovaný mu predložil papierik s číslom účtu. Obžalovaný bol jeho sused. On prišiel za ním s tým, že poškodená je jeho známa. Poškodená povedala, že by mala záujem o 2.000,00 eur. Pôžičku schvaľovali na centrále. On oznámil telefonicky aj poškodenej aj obžalovanému, že pôžička je schválená.

Súd na hlavnom pojednávaní oboznámil listinné dôkazy v rozsahu a spôsobom, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Zo zmluvy o úvere č. XXXX/XX (č.l. 91-97) vyplýva, že bola uzatvorená medzi K.I.S. Invest, s. r. o., zastúpenej konateľom O. L. U. ako veriteľom a P. K. ako dlžníkom. V zmysle uvedenej zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 6.000,00 eur a dlžník sa zaviazal ich vrátiť v splátkach do 21.03.2018. Za účelom zabezpečenia všetkých záväzkov dlžníka bola na nehnuteľnosť dlžníka (byt v H. I.) zriadené záložné právo v prospech veriteľa. Zmluva bola podpísaná dňa 21.03.2013.

Z vyčíslenia dlhu zo dňa 24.06.2013 spoločnosti K.I.S. Invest, s. r. o. (č.l. 98), vyplýva, že výška istiny s príslušenstvom a sankčnými úrokmi z omeškania predstavovala sumu 9.600,00 eur. Po jej uhradení mala byť vydaná kvitancia veriteľa so súhlasom výmazu záložného práva na nehnuteľnosti v kat. úz. H. I..

Z potvrdenia o splnení záväzkov a súhlasu s výmazom záložného práva veriteľa zo dňa 25.06.2013 (č.l. 99) vyplýva, že spoločnosť K.I.S. Invest, s. r. o., zastúpená konateľom O. L. U., súhlasí s výmazom záložného práva, nakoľko dlžník P. K. splnil všetky záväzky na základe zmluvy o úvere č. XXXX/XX zo dňa 21.03.2013.

Z potvrdenia OTP Banky Slovensko zo dňa 26.06.2013 o výbere hotovosti vo výške 2.000,00 eur (č.l. 100) vyplýva, že dňa 26.06.2013 o 15:51 hod. bola klientom K. L. vybratá hotovosť vo výške 2.000,00eur v pobočke na Korze Bélu Bartóka 344 v Dunajskej Strede.

Z potvrdenia OTP Banky Slovensko zo dňa 26.06.2013 o výbere hotovosti vo výške 3.000,00 eur (č.l. 100) vyplýva, že dňa 26.06.2013 o 17:54 hod. bola klientom K. L. vybratá hotovosť vo výške 3.000,00 eur v pobočke Bratislava - POLUS na Vajnorskej 100 v Bratislave.

Z kúpnej zmluvy (č.l. 102-107) uzatvorenej medzi K. L. ako predávajúcim a spoločnosťou CON AMICO IMMOBILE, s. r. o. ako kupujúcim, vyplýva, že predmetom zmluvy je prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - bytu v H. I. - za kúpnu cenu 18.000,00 eur. Zmluva bola uzatvorená a podpísaná dňa 26.06.2013 v Dunajskej Strede.

Z odpovede k žiadosti o poskytnutie videozáznamu (č.l. 108) vyplýva, že OTP Banka Slovensko, a.s. z technických príčin nedisponuje kamerovým záznamom z kamery pobočky Dunajská Streda, hlavný vchod zo dňa 26.06.2013 v čase od 14:00 do 17:00 hod.

Zo zápisnice o rekognícii osoby zo dňa 16.03.2015 (čl. 49-50) vyplýva, že poškodená C. N. spomedzi poznávaných osôb z fotoalbumov č. 1 a 2 na čl. 53-62 označila ako osobu, ktorá jej pomáhala pri vybavovaní úveru, osobu obžalovaného E. F.. Táto osoba jej pomohla pri vybavovaní úveru a povedala jej, že pri obdržaní úveru jej ho odovzdá, čo však neurobila.

Zo zápisnice o rekognícii osoby zo dňa 16.03.2015 (čl. 51-52) vyplýva, že svedok A. K. spomedzi poznávaných osôb z fotoalbumov č. 1 a 2 na čl. 53-62 označil ako osobu, ktorá s ním v roku 2014 bola založiť účet v banke v Dunajskej Strede, ponechala si platobnú kartu a všetky písomnosti k účtu, osobu obžalovaného E. F.. Táto osoba mu dala určitú hotovosť za založenie účtu a predstavila sa menom E..

Zo zmluvy o hotovostnom úvere a zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (č. I. 63-66) uzatvorenej medzi Home Credit Slovakia a.s. a poškodenou C. N. zo dňa 10.12.2014 vyplynul záväzok Home Credit Slovakia a.s. poskytnúť bezúčelový revolvingový úver v celkovej výške 2.000 eur klientovi – C. N. na bežný účet IBAN I. XX XXXX XXXX XXXX XXXX a záväzok klienta splácať poskytnutý úver v splátkach s výškou mesačnej splátky v sume 54,39 Eur.

Zo správy Tatra banky, a.s. zo dňa 12.02.2015 (č. I. 76) vyplynulo, že majiteľom osobného účtu číslo XXXXXXXXXXXX v mene EUR je subjekt s názvom A. K., v období od 29.07.2014 do súčasnosti. Účet bol otvorený v pobočke na Korze Bélu Bartóka v Dunajskej Strede. Na predmetný účet bola dňa 11.12.2014 pripísaná čiastka 2.000 Eur od spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. a dňa 15.12.2014 boli vykonané dva výbery z bankomatu v Dunajskej Strede v sume 1.000 Eur a 980 eur.

Z výpisu účtu č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.02.2015 (č. I. 78) vyplynulo, že dňa 11.12.2014 bola pripísaná čiastka 2.000 eur od spoločnosti Home Credit Slovakia a dňa 15.12.2014 došlo k výberu z bankomatu v sume 1.000 eur a 980 eur.

Zo základnej zmluvy o poskytovaní produktov a služieb zo dňa 29.07.2014 (č. I .79-83) medzi klientom – A. K. a bankou - N. J. (pozn. súdu odštepny závod Reiffeisen banka bola organizačnou zložkou F. J. Q.) vyplynulo, že predmetom zmluvy bolo otvorenie a založenie účtu v eurách a poskytovanie ďalších produktov a služieb k účtu.

Na záberoch z priemyselnej kamery N. J. zo dňa 29.07.2014 v Dunajskej Strede na Korze Bélu Bartóka (č.l. 84-90) sú zachytené osoby A. K., E. F. a zamestnankyňa banky pri zakladaní bankového účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX podľa legendy na čl. 90, pričom doklady k účtu a platobnú kartu k účtu si so sebou zobral E. F..

Z vyčíslenia škody od spoločnosti Home credit Slovakia, a.s. zo dňa 20.01.2015 (č.l. 95-97) vyplýva, že z úverovej zmluvy zo dňa 10.12.2014 č. XXXXXXXXXXX bola spôsobená škoda vo výške 3.589,74 eur.

Z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/47/2019 na č.l. 589-616 vyplýva, že uznesením OR PZ Komárno, OO PZ v Zemianskej Olči zo dňa 29.05.2019 č. ORP-195/ZO-KN-2019 bolo voči obžalovanému E. F. vznesené obvinenie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona. Predmetné uznesenie mu bolo doručené dňa 04.06.2019. Za uvedený trestný čin bol obžalovaný následne rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 21.10.2021 sp. zn. 3T/47/2019-214, právoplatným dňa 21.10.2021 odsúdený na spoločný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pri súčasnom zrušení výroku o vine a treste rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/115/2020-528 zo dňa 10.02.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/35/2021-602 zo dňa 22.06.2021. Obžalovaný bol zároveň zaviazaný k náhrade škody poškodenému F. I. vo výške 1.614,00 eur, poškodenému O. O. vo výške 3.960,00 eur a poškodenému A. N. vo výške 405,00 eur. Poškodený A. N. bol so zvyškom svojho nároku na náhrady škody odkázaný na civilný proces.

Z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2019 na č.l. 620-648 vyplýva, že uznesením OR PZ v Galante zo dňa 20.12.2018 č. ORP-475/1-VYS-GA-2018 bolo voči obžalovanému E. F. vznesené obvinenie za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákona. Predmetné uznesenie mu bolo doručené dňa 17.01.2019. Následne uznesením OR PZ v Galante zo dňa 12.02.2019 č. ORP-475/1-VYS-GA-2018 bolo voči menovanému vznesené ďalšie obvinenie za prečin neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Uvedené uznesenie mu bolo doručené dňa 15.02.2019. Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.05.2022 sp. zn. 1T/52/2019 v spojení s opravným uznesením zo dňa 26.07.2022 sp. zn. 1T/52/2019 bol E. F. uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákon, za čo mu bol uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 8 mesiacov s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia pri súčasnom zrušení výroku o vine a treste rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/47/2019 v časti výroku o vine a to skutkov zo dňa 10.10.2018 a zo dňa 29.10.2018 a v celej časti výroku o treste, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ s poukazom na § 139 písm. e/ Trestného zákon a za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia ako aj ďalšie výroky, ktoré vo výroku o vine majú svoj podklad.

Z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/18/2023 na č.l. 651-666 vyplýva, že uznesením OR PZ Šaľa zo dňa 11.04.2022 č. ORP-62/VYS-SA-2020 bolo voči obžalovanému E. F. vznesené obvinenie za pokračovací prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona. Predmetné uznesenie mu bolo doručené dňa 19.04.2022. Následne v uvedenej veci Okresná prokuratúra Galanta podala dňa 13.03.2023 pod sp. zn. 2 Pv 135/20/2202-62 na Okresný súd Galanta obžalobu na obžalovaného F. pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona, ktoré konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené a je vedené pod sp. zn. 14T/18/2023.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/115/2020 vyplýva, že uznesením OR PZ v Dunajskej Strede zo dňa 03.09.2019 č. ORP-709/2-VYS-DS-2018 bolo voči obžalovanému E. F. vznesené obvinenie za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona. Predmetné uznesenie mu bolo doručené dňa 06.09.2019. Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 10.02.2021 sp. zn. 4T/115/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/35/2021 zo dňa 22.06.2021 bol obžalovaný F. uznaný vinným zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 40 mesiacov s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenému F. I. vo výške 1.614,00 eur a poškodenému O. O. vo výške 3.960,00 eur.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/84/2013 vyplýva, že uznesením OO PZ Piešťany zo dňa 12.06.2012 č. ORP-2814/PN-TT-2011 bolo voči obžalovanému E. F. vznesené obvinenie za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktoré mu bolo doručené dňa 26.07.2012. Trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany zo dňa 13.08.2013 sp. zn. 1T/84/2013 bol E. F. uznaný vinným z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a odsúdený k spoločnému súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov pri súčasnom zrušení trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V sp. z. 4T/150/2012 zo dňa 29.11.2012 vo výroku o vine a treste a trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 3T/200/2011 zo dňa 14.10.2011 vo výroku o treste a trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/5/2012 zo dňa 12.01.2012 vo výroku o treste ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody pre poškodenú spoločnosť R. I., a,s vo výške 780,84 eur.

Z hodnotenia obžalovaného riaditeľom ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou zo dňa 12.10.2023 (č.l. 514) vyplýva, že u E. F. počas jeho pobytu v ústave Leopoldov neboli zaznamenané žiadne negatívne poznatky. Správal sa slušne, rešpektoval pokyny príslušníkov a riadne si splnil povinnosti. V ústave Leopoldov nebol pracovne zaradený. Nebol disciplinárne odmenený ani disciplinárne potrestaný. Počas pobytu v ústave Hrnčiarovce bolo jeho správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni. Ústavný poriadok a časový rozvrh dňa dodržiaval. Príkazy a nariadenia príslušníkov plnil a rešpektoval, v kolektíve odsúdených nevyvolával konfliktné situácie. Počas výkonu trestu neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania. Nebol pracovne zaradený na žiadnom pracovisku zo zdravotných dôvodov.

Z lustrácie v Registri obyvateľov zo dňa 13.05.2025 vyplýva, že obžalovaný je rozvedený a je otcom troch detí.

V lustrácii v Sociálnej poisťovni zo dňa 13.05.2025 je uvedené, že obžalovaný nie je zamestnaný, poberá invalidný dôchodok vo výške 687,10 eur mesačne.

Z lustrácie v registri Generálnej prokuratúry zo dňa 13.05.2025 vyplýva, že proti obžalovanému sa aktuálne vedie ďalšie trestné konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 14T/18/2023.

Podľa výpisu z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 13.05.2025 vyplýva, že obžalovaný má evidovaný jeden priestupok proti majetku, ktorého sa dopustil dňa 08.02.2025 v obchodnom dome Tesco. Išlo o drobnú krádež, za čo dostal blokovú pokutu 30,00 eur, ktorú zaplatil na mieste.

Lustráciou v ZVJS dňa 13.05.2025 súd zistil, že obžalovaný sa v evidencii ZVJS nenachádza.

Z odpisu z Registra trestov zo dňa 12.05.2025 vyplýva, že obžalovaný má evidovaných 9 záznamov. V prípade prvého záznamu sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Odsúdenia Okresného súdu Pezinok zo dňa 14.10.2011 sp. zn. 3T/200/2011, Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.01.2012 sp. zn. 1T/5/2013 a Okresného súdu Bratislava V zo dňa 22.11.2012 sp. zn. 4T/150/2012 boli zrušené trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany zo dňa 12.09.2013 sp. zn. 1T/84/2013,

ktorým došlo k uloženiu spoločného súhrnného trestu. Rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 30.01.2013 sp. zn. 21T/73/2012 došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 14.10.2011 sp. zn. 3T/200/2011. Odsúdenia vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/115/2020 a vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/47/2019 boli taktiež zrušené a to rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.05.2022 sp. zn. 1T/52/2019, ktorým bol obžalovanému uložený spoločný súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody. U obžalovaného ide prevažne o odsúdenia za trestný čin podvodu, teda trestné činy majetkového charakteru.

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Objektom trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona je kumulatívne záujem na ochrane osobnej slobody človeka v zmysle slobody rozhodovania a majetok, ktorého sa chce páchatel' zmocniť. Objektívna stránka spočíva v použití buď násillia, alebo hrozby bezprostredného násillia, pričom táto činnosť slúži páchatel'ovi ako prostriedok na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Nie je však podmienkou, aby napadnutý kládol odpor, napríklad ak si je vedomý fyzickej prevahy útočníka alebo útočníkov a z obavy pred ďalším násillím odpor radšej vôbec neprejavuje a podrobuje sa úplne vôli páchatel'a. Násillím sa rozumie použitie fyzickej sily na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu. Násillie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba, no je možné spáchať ho aj proti inej osobe alebo veci, pokiaľ je prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného. Dôležitou podmienkou na vznik trestnej zodpovednosti je, že násillie alebo hrozba bezprostredným násillím musia byť uskutočnené pred zmocnením sa veci. Hrozbou bezprostredného násillia je potrebné rozumieť hrozbu takým násillím, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli útočníka. Z hrozby musí byť zrejmé, že sa násillie vykoná ihneď na mieste. Hrozba bezprostredného násillia je spravidla vyjadrená výslovnou, ale stačí aj konkludentné konanie, ak je z neho a z ostatných okolností zrejmé, že násillie sa uskutoční ihneď, ak sa napadnutý nepodrobí vôli poškodeného. Zmocnením sa veci znamená, že páchatel' odníme vec z dispozície oprávnenej osoby, čím získava možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto ju mal dosiaľ vo svojej moci. Trestný čin lúpeže nevyžaduje úmysel páchatel'a prisvojiť si vec. O zmocnenie sa veci ide aj v tom prípade, ak napadnutá osoba páchatel'ovi vec vydá sama pod vplyvom násillia alebo tlakom hrozby bezprostredného násillia. Na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 Trestného zákona sa vyžaduje, aby sa páchatel' za použitia násillia alebo hrozby bezprostredného násillia snažil zmocniť cudzej veci. Musí ísť teda vždy o vec, ktorá je vo vzťahu k páchatel'ovi cudzou vecou. Subjekt je všeobecný, páchatel'om môže byť ktorákoľvek trestne zodpovedná fyzická osoba. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom úmysel páchatel'a sa musí vzťahovať tak na použitie násillia alebo hrozbu bezprostredného násillia (teda na násillné konanie), ktorým chce páchatel' prekonať alebo znemožniť odpor napadnutej osoby, pre ktorý sa inak veci nemôže zmocniť, ako aj na snahu zmocniť sa cudzej veci. Ide tu o špecifický cieľ, ktorým je zmocnenie sa cudzej veci. Úmysel páchatel'a sa nemusí vzťahovať na privlastnenie si veci.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 221 Trestného zákona je zrejmé, že trestný čin podvodu je dokonaný obohatením páchatel'a alebo iného. Subjekt je pri trestnom čine podvodu všeobecný, môže ním byť ktorákoľvek trestne zodpovedná fyzická osoba alebo právnická osoba. Subjektívna stránka vyžaduje úmyselné zavinenie. Objektom trestného činu podvodu je cudzí majetok (bez ohľadu na druh a formu vlastníctva), ochrana vlastníctva a zásady právnej istoty, že zmluvy a záväzky sa majú plniť (*pacta sunt servanda*). Cudzím majetkom sú nielen veci, ale aj pohľadávky a iné majetkové práva, ktoré nepatria páchatel'ovi alebo nepatria výlučne jemu. Objektívna stránka trestného činu podvodu spočíva v spôsobení škody a vo využití omylu alebo uvedenia do omylu osoby, pričom môže ísť aj o tretiu osobu, odlišnú od poškodeného. Škodou na cudzom majetku je ujma majetkovej povahy. Ide nielen o zmenšenie majetku, ale aj o ušlý zisk. Obsahom škody môže byť peňažná suma, nejaká vec, ale aj konanie alebo opomenutie, ktoré má určitú majetkovú hodnotu. Obohatením sa rozumie neoprávnené rozmnoženie majetku páchatel'a alebo niekoho iného buď jeho rozšírením, alebo ušetrením nákladov, ktoré by inak boli z majetku páchatel'a alebo iného vynaložené. Obohatenie sa nemusí zhodovať so škodou. Omyl je nezhoda predstavy človeka so skutočným stavom, rozpor medzi predstavou a skutočnosťou, ktorý sa

môže týkať aj skutočnosti, ktorá ešte len nastane, páchatel' však musí o omyle iného vedieť už v čase, keď dochádza k jeho obohateniu. Pojem "využitie niečieho omylu" je možné definovať tak, že páchatel' sám k vyvolaniu omylu neprispel, ale po zistení omylu iného a v priamom vzťahu k nemu konal tak, aby na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil. Vzhľadom na subjektívnu stránku tohto trestného činu si páchatel' musí byť vedomý existencie omylu. Pojem "vedenie niekoho do omylu" znamená aktívne vedomé predstieranie faktov alebo skutočností, ktoré sú rozporné s realitou. Môže ísť o konanie, opomenutie aj konkludentné konanie (porovnaj R 57/1978). Uvedenie do omylu môže byť ľst'ou, ale môže ísť aj o nepravdivú informáciu. Môže tak konať nielen vo vzťahu priamo k poškodenému, ale aj k iným osobám.

Konajúci súd v prvom rade zdôrazňuje, že na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

K výroku o vine obžalovaného za skutok v bode I/:

Na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, súd hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán, rešpektujúc pri tom základné zásady Trestného poriadku dospel bez dôvodných pochybností k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, predmetný skutok je trestným činom a dopustil sa ho obžalovaný, ktorý svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný a tento svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 odsek Trestného zákona, a to po stránke subjektívnej aj objektívnej. Je tomu tak preto, že obžalovaný dňa 26.06.2013 použitím hrozby bezprostredného násillia od poškodeného K. L. zobral finančné prostriedky v celkovej sume 5.000 eur, ktoré mu poškodený v obave o svoje zdravie vydal.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku stíhaného trestného činu, vyžaduje sa úmyselné zavinenie. Konanie obžalovaného súd posúdil ako konanie v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Trestného zákona, keďže obžalovaný sa dopustil predmetnej trestnej činnosti ako všeobecne trestne zodpovedná fyzická osoba, pričom neboli na jeho strane zistené žiadne okolnosti brániace vyvodu trestnej zodpovednosti voči jeho osobe. Na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc zo spôsobu konania obžalovaného mal súd za to, že obžalovaný konal vo forme priameho úmyslu, pretože svojím konaním porušil záujem spoločnosti na ochrane osobnej slobody človeka a ochrane majetku tým, že proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Súd dospel k záveru, že obžalovaný chcel svojím konaním porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Z vykonaného dokazovania bolo bez pochybností preukázané, že dňa 26.06.2013 prevzal obžalovaný od poškodeného sumu v celkovej výške 5.000 eur. V konaní nebolo sporné, že obžalovaný prevzal od poškodeného najprv sumu 2.000 eur, a to v čase okolo 15:50 hod. pred budovou OTP Banky Slovensko, a. s., na B. J. J. v Dunajskej Strede a následne sumu vo výške 3.000 eur v Bratislave pred obchodným centrom Polus City Centre, kde sa poškodený presunul spolu s obžalovaným motorovým vozidlom vedeným svedkom C. J., ktoré finančné prostriedky vybral poškodený zo svojho účtu vedeného v R. J.. Skutočnosť, že došlo k výberu vlastných finančných prostriedkov poškodeného preukazujú aj potvrdenia OTP Banky Slovensko zo dňa 26.06.2013 o výbere hotovosti najprv vo výške 2.000 eur v čase o 15:51 hod. klientom K. L. v pobočke na B. J. J. XXX V. H. I., neskôr toho istého dňa v čase o 17:54 hod. bola klientom K. L. vybratá hotovosť vo výške 3.000 eur v pobočke Bratislava - POLUS na Vajnorskej 100 v Bratislave.

Výber peňazí najprv v sume 2.000 eur v meste Dunajská Streda a neskôr v sume 3.000 eur v Bratislave, a ich odovzdanie obžalovanému vo svojej výpovedi potvrdil poškodený, obžalovaný ako aj svedok C. J.. Predmetná skutočnosť bola v konaní nesporná. Spornou skutočnosťou bolo to, či odovzdanie peňazí

obžalovanému bolo na základe slobodnej vôle poškodeného alebo na podklade vyhrážok zo strany obžalovaného.

K spornej otázke sa vyjadril ako poškodený, tak aj obžalovaný. V súhrne možno uviesť, že obžalovaný od začiatku trestného konania popiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Obžalovaný vo svojich výpovediach uvádzal, že peniaze mu odovzdal poškodený dobrovoľne, pričom on poškodeného o odovzdanie peňazí požiadal na základe žiadosti svedka P. K., ktorému potom tieto peniaze odovzdal. Obžalovaný vypovedal, že za poškodeným ho poslal svedok P. K., tento chcel, aby obžalovaný počkal na poškodeného K. L. pred R. J. a prevzal od neho peniaze. Obžalovaný vypovedal, že keď stretol poškodeného odovzdal svedka K. na telefóne, následne mu poškodený odovzdal peniaze. Potom poškodený navrhol ísť do ďalších bánk, v Bratislave poškodený vybral ďalšie peniaze a aj tie mu odovzdal. Obvinený uviedol, že aj v aute z Bratislavy telefonovali so svedkom K.. Obvinený vypovedal, že sa nikomu nevyhrážal a prevzaté peniaze ešte v ten deň odovzdal svedkovi P. K..

Súd sa zamerl na jednotlivé výpovede obžalovaného, ich logickú súvislosť s neskoršími dôkazmi, ktoré majú svedčiť o jeho nevine a ich posúdením a riadnym vyhodnotením dospel k záveru, že skutočnosti uvádzané obžalovaným sami o sebe, ani v spojení s ďalšími dôkazmi neobstoja.

Z protiprávneho konania je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou poškodeného. Poškodený na hlavnom pojednávaní zotrval na svojich tvrdeniach uvádzaných v prípravnom konaní a jednoznačne uviedol, že peniaze odovzdal obžalovanému nedobrovoľne pod hrozbou násillia. Poškodený viackrát vypovedal o tom, že konal zo strachu, bál sa, že sa dostane do zlej situácii, ak peniaze obžalovanému neodovzdá. Poškodený tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní konzistentne opísal ako za ním prišiel obžalovaný pred R. J., kde sa mu vyhrážal - povedal mu, aby mu vydal peniaze, ktoré mal v ruke, inak ho zabijú, zlikvidujú. Po vyhrážkach zo strany obžalovaného ostal poškodený v šoku, bol prekvapený a obžalovaný mu peniaze z ruky vzal. Poškodený sa bál a preto šiel s obžalovaným do Bratislavy vybrať ďalšie peniaze, ktoré mu následne odovzdal. Poškodený uviedol, že mu obžalovaný pred R. J. dal telefón a on hovoril s osobou U.. Poškodený vypovedal, že z banky vybral vlastné finančné prostriedky, ktoré mal na základe kúpnej zmluvy so spoločnosťou CON AMICO IMMOBILE.

Výpoveď poškodeného súd hodnotí ako vnútorne presvedčivú, pretože poškodeným poskytnutý opis kritických udalostí je zmysluplný, logicky skĺbený, s prijateľnými časovými následnosťami deja, jeho lokalizácie, s uvádzaním detailov diania a so zmienkami nielen o vlastnom prežívaní kritického diania v čase, keď bol jeho účastníkom, ale aj o charakteristikách prejavu ďalších účastníkov diania.

Počas konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali motiváciu poškodeného vypovedať krivo a nepravdivo. Súd vykonaným dokazovaním nezistil ani žiadnu skutočnosť, ktorá by spochybnila vierohodnosť výpovede poškodeného, ktorá by ho motivovala privodiť obžalovanému nedôvodné trestné stíhanie. Poškodený konkretizoval, z akých skutočností pramenila jeho obava zo strany obžalovaného, ktorá mala svoj základ v samotnom charaktere konania obžalovaného spočívajúcom vo vyhrážkach fyzickou likvidáciou, ak neodovzdá peniaze. Poškodený špecifikoval, že obava z možného konania obžalovaného sa u neho prejavila strachom, pre ktorý urobil to, čo od neho žiadal. Z pohľadu súdu je výpoveď poškodeného konzistentná, bez vnútorných logických rozporov.

Obhajoba obžalovaného je vyvrátená aj výpoveďou svedka P. K.. Svedok P. K. uviedol, že o všetkom sa dozvedel na druhý deň od poškodeného, ktorý je jeho dlhoročný kamarát. Svedok uviedol, že obžalovaného nepozná, nikdy ho nepožiadal, aby prevzal od poškodeného peniaze a nikdy mu obžalovaný žiadne peniaze nedal. Za klamstvo označil tvrdenie obžalovaného, že ho požiadal, aby v jeho mene prevzal peniaze od poškodeného, poprel, že by s obžalovaným volal, keď bol poškodený pred bankou, nemal ani jeho číslo, nikdy s obžalovaným netelefonoval. Potvrdil, že svedok J. ich vozil.

K samotnému skutku sa vyjadril aj svedok C. J.. Svedok vypovedal, že robil šoféra poškodenému a bol svedkom stretnutia poškodeného a obžalovaného pred R. J., prevozu do Bratislava ako aj odovzdania peňazí v Dunajskej Strede a v Bratislave. Hoci svedok uviedol, že nebol svedkom násillia, vyhrážok, opísal určité naťahovanie medzi poškodeným a obžalovaným, zároveň uviedol, že nepočul celý rozhovor, ktorý sa medzi nimi odohral, pretože sa od nich vzdaloval. Podľa svedka bola celá situácia (odovzdanie peňazí obžalovanému) čudná, bolo mu evidentné, že poškodený je zaskočený, poškodený sa mu javil v šoku, prekvapený, poškodený prejavoval nespokojnosť, neustále sa ho vypytoval, čo má

robiť, čo ho viedlo k tomu, že mu poradil, aby išiel na políciu. Svedok potvrdil, že to bol práve obžalovaný, ktorý povedal, aby šli do ďalšej banky. Svedok verifikoval, že obžalovaný poškodenému odovzdal telefón a následne došlo k odovzdaniu peňazí. Napokon svedok vypovedal, že sám bol prekvapený, prečo to poškodený robí, nemal však istotu, že treba zakročiť.

Svedok L. R. sa vyjadril k okolnostiam, za ktorých došlo k uzavretiu zmluvy medzi firmou CON AMICO IMMOBILE a poškodeným, na základe ktorej došlo k vyplateniu finančných prostriedkov na účet poškodeného. Svedok súčasne opísal stretnutie s poškodeným po vyplatení finančných prostriedkov, kedy sa mu poškodený zveril, že tieto peniaze musel vydať. Na otázku svedka, komu peniaze vydal, poškodený uviedol, že toho pána nepoznal, ale viackrát ho videl na zápase DAC. To, že sa má jednať o obžalovaného sa svedok dozvedel na súde.

Výpoveď poškodeného ako priamy usvedčujúci dôkaz tak bola podporená radou nepriamych dôkazov (svedecká výpoveď svedka P. K., C. J., L. R., listinné dôkazy), ktoré tvoria ucelenú logickú a ničím neprerušenu reťaz dôkazov vzájomne na seba nadväzujúcich, svedčiacich v neprospech obžalovaného. Poškodený vypovedal podrobne o skutku a osobách, ktoré sa na ňom zúčastnili, výpovede vývoju dôkaznej situácie neprispôboval, jeho výpoveď v základných bodoch korešponduje s výpoveďou svedkov P. K., C. J. a prelína sa aj s listinnými dôkazmi. Súd nezistil žiadny motív ani prepojenie svedkov na obžalovaného, ani ich osobnú zainteresovanosť na tom, akým spôsobom poškodený naloží s finančnými prostriedkami, preto vyhodnotil ich výpovede za vierohodné. Uvedené vykonané dôkazy sa navzájom prelínajú, dopĺňajú a systematicky zapadajú do výpovede poškodeného a tiež do skutkových okolností zistených z ostatných vykonaných listinných dôkazov.

Súd nepovažoval výsluch svedka Q. J. za spôsobilý privodiť rozhodnutie o nevine obžalovaného, pretože ide o výpoveď svedka, ktorí sa nevedel vyjadriť ku skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu.

Vychádzajúc z jednotlivých dôkazov súd konštatuje, že nemal pochybnosti o vierohodnosti poškodeného, a ani o pravdivosti jeho tvrdení, nakoľko jeho výpovede sú konzistentné, navzájom korešpondujú a dopĺňajú sa a v spojení aj s výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi vytvárajú ucelený obraz o priebehu skutkového deja a preukazujú skutočnosť, že skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku sa stal, a že ho spáchal obžalovaný.

K posúdeniu všeobecnej vierohodnosti obžalovaného súd uvádza, že poškodený v podstate od podania trestného oznámenia, cez výpoveď v prípravnom konaní ako aj výpoveď v konaní pred súdom vypovedal bez akýchkoľvek nezrovnalostí v jeho tvrdeniach, súvislo, jednotne, navyše jeho výpoveď je podporená radom vykonaných dôkazov. Naproti tomu obžalovaný síce vo svojich výpoveďach konzistentne popiera spáchanie skutku, ktorý je mu kladený za vinu a poprel tvrdenia poškodeného, obhajobná obrana obžalovaného však vykonaným dokazovaním nebola potvrdená, navyše u obžalovaného sa jedná o osobu, u ktorej je zrejмый laxný prístup k dodržiavaniu právnych predpisov, keď už bol pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti právoplatne odsúdený. V osobe obžalovaného sa jedná o osobu opakovane súdne trestanú, predovšetkým za trestné činy podvodu, teda v minulosti sa dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti, za ktorú bol aj právoplatne odsúdený a bol aj vo výkone trestu odňatia slobody.

Podľa konajúceho súdu jednotlivé vykonané priame aj nepriame dôkazy sa vzájomne podporujú a dopĺňajú, pričom tieto neboli žiadnym relevantným spôsobom vyvrátené a ani nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala ich nevierohodnosti. Tieto dôkazy spolu s listinnými dôkazmi vytvárajú ucelený reťazec dôkazov preukazujúcich skutočnosť, že skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku sa stal, a že ho spáchal obžalovaný.

Súd na základe vyhodnotených dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že peniaze, ktoré si poškodený vybral z vlastného účtu v celkovej výške 5 tisíc eur, sa dostali do dispozície obžalovaného v rozpore s vôľou poškodeného a to v dôsledku použitia hrozby násilia zo strany obžalovaného. Vyhrážky zo strany obžalovaného u poškodeného vzbudili dôvodnú obavu, ktorú obavu poškodený aj subjektívne pociťoval, čo u neho vyústilo do strachu, pod vplyvom ktorého plnil pokyny obžalovaného. Obhajobu obžalovaného, že odovzdanie peňazí poškodeným bolo prejavom jeho vôle, ako aj tvrdenia obžalovaného o tom, že konal na žiadosť svedka P. K., vo svetle uvedeného, súd vyhodnotil ako nedôveryhodné, nepresvedčivé a motivované snahou vyhnúť sa následkom trestnej zodpovednosti.

Pokiaľ ide o ďalší znak trestného činu, a to objekt, vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že obžalovaný svojim konaním ohrozil záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je pri trestnom čine lúpeže podľa § 188 slobodné rozhodovanie človeka a majetok - v danom prípade slobodné rozhodovanie a majetok poškodeného.

Oproti podanej obžalobe súd pri zachovaní totožnosti skutku modifikoval skutkovú vetu tak, aby plne korešpondovala s vykonaným dokazovaním. Súd upravil oproti podanej obžalobe aj právnu kvalifikáciu skutku, a to v dôsledku aplikácie § 2 ods. 1 Trestného zákona pretože ustanovenia Trestného zákona účinné od 06.08.2024 boli pre obžalovaného priaznivejšie (najmä v súvislosti s úpravou výšky škody, úpravou výšky trestnej sadzby a úpravou trestnej sadzby podľa pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností). Vzhľadom na uvedené súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Návrhy obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov súd odmietol a svoje rozhodnutie odôvodnil, čo je zachytené v zápisniciach o hlavnom pojednávaní.

Zo všetkých týchto dôvodov súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku vrátane právnej kvalifikácie, pretože v konaní bolo nepochybne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, a že tento svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

K výroku o vine obžalovaného za skutok v bode II/:

Na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, súd hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán, rešpektujúc pri tom základné zásady Trestného poriadku dospel bez dôvodných pochybností k záveru, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, predmetný skutok je trestným činom a dopustil sa ho obžalovaný, ktorý svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný a tento svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, a to po stránke subjektívnej aj objektívnej. Je tomu tak preto, že obžalovaný dňa 10.12.2014 pomohol poškodenej C. N. pri vybavení úveru v sume 2.000 eur, ktoré finančné prostriedky si ponechal.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku stíhaného trestného činu, vyžaduje sa úmyselné zavinenie. Konanie obžalovaného súd posúdil ako konanie v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Trestného zákona, keďže obžalovaný sa dopustil predmetnej trestnej činnosti ako všeobecne trestne zodpovedná fyzická osoba, pričom neboli na jeho strane zistené žiadne okolnosti brániace vyvodu trestnej zodpovednosti voči jeho osobe. Na základe vykonaného dokazovania, vychádzajúc zo spôsobu konania obžalovaného mal súd za to, že obžalovaný konal vo forme priameho úmyslu, pretože svojim konaním porušil záujem spoločnosti na ochrane vlastníctva tým, že sa na škodu poškodenej obohatil tým, že ju uviedol do omylu a spôsobil jej tak škodu na majetku vo výške 2.000 eur. Súd dospel k záveru, že obžalovaný chcel svojim konaním porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Súd skúmal aj materiálnu stránku stíhaného trestného činu spočívajúcu v jeho závažnosti z hľadiska Trestným zákonom vyžadovaného stupňa (závažnosť vyššia než nepatrná) vychádzajúc z kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona. S poukazom na spôsob vykonania činu a okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, následok ako aj zavinenie vo forme priameho úmyslu, má súd za to, že závažnosť spáchaného činu je nepochybne oveľa vyššia než nepatrná a konanie obžalovaného predstavuje konanie napĺňajúce zákonné znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktoré je potrebné postihovať aj prostriedkami trestného práva.

Z vykonaného dokazovania bolo bez pochybností preukázané, že dňa 10.12.2014 pomohol obžalovaný poškodenej C. N. s vybavením úveru vo výške 2.000 eur v spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. V konaní nebolo sporné, že poškodenej C. N. požiadala obžalovaného o pomoc pri vybavení pôžičky.

Predmetná skutočnosť vyplynula z výpovede poškodenej, ktorá uviedla, že si chcela vziať pôžičku, no nevláda slovenský jazyk, preto si to nevedela vybaviť sama a tak jej známy O. J. odporučil obžalovaného. Svedok O. J. potvrdil, že poškodená potrebovala pôžičku a obžalovaného spoznala cez neho, ktorý jej mal pomôcť vybaviť pôžičku. Aj z výpovede obžalovaného vyplynulo, že za ním prišla poškodená, pretože potrebovala peniaze a on mal známeho, ktorý vybavoval pôžičky. Zhodné sú výpovede obžalovaného, poškodenej a svedka O. J. i v otázke rozsahu vybavenej pôžičky a to v sume 2.000 eur s tým, že predmetná suma vyplynula aj zo zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.12.2014 uzatvorenej medzi veriteľom Home credit Slovakia, a.s. a poškodenou ako dlžníkom (ďalej len „úverová zmluva“). V tejto otázke súd nevzhladol žiadnej rozpor.

Spornou skutočnosťou bolo to, či obžalovaný odovzdal poškodenej finančné prostriedky v sume 2.000 eur, ktoré prišli na účet určený obžalovaným na základe úverovej zmluvy alebo si ich ponechal pre vlastnú potrebu.

K spornej otázke sa vyjadrila poškodená aj obžalovaný. V súhrne možno uviesť, že obžalovaný od začiatku trestného konania popiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Obžalovaný vo svojich výpovediach uvádzal, že peniaze odovzdal poškodenej v sume 1.200 eur a 800 eur si ponechal ako odplatu za svoju pomoc s tým, že s poškodenou boli dohodnutí, že keď vybaví úver, dostane 800 eur. Obžalovaný poprel, že by poškodenej vybavoval účet alebo SIM karty.

Súd sa zameril na jednotlivé výpovede obžalovaného, ich logickú súvislosť s neskoršími dôkazmi, ktoré majú svedčiť o jeho nevine a ich posúdením a riadnym vyhodnotením dospel k záveru, že skutočnosti uvádzané obžalovaným sami o sebe, ani v spojení s ďalšími dôkazmi neobstoja.

Z protiprávneho konania je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou poškodenej. Poškodená na hlavnom pojednávaní zotrvala na svojich tvrdeniach uvádzaných v prípravnom konaní a jednoznačne uviedla, že žiadne peniaze jej obžalovaný neodovzdal. Poškodená vypovedala o tom, že obžalovaného spoznala cez svedka O. J., ktorý jej mal pomôcť získať pôžičku s tým, že si chcela požičať 600 eur. S obžalovaným sa stretla v Dunajskej Strede pred obchodným domom Modrý Dunaj, kde si od nej obžalovaný vypýtal občiansky preukaz a vyhotovil z neho fotokópiu. Následne išli do O2, kde si obžalovaný zakúpil jednu SIM kartu a k nej dostal ďalšiu ako darček. Až potom šli do Tesca, kde uzavreli zmluvu o pôžičke. Poškodená vypovedala, že pôžičku vybavoval obžalovaný s pracovníkom, s ktorým sa rozprávali po slovensky, pričom obžalovaný žiadal o pôžičku vo výške 3.000 eur, ale dalo sa vziať len 2.000 eur. Poškodená uviedla, že nemala účet v banke, preto obžalovaný dal číslo účtu a dohodli sa, že peniaze si u neho vyzdvihne. Obžalovaný dal poškodenej podpísať všetky papiere, čo aj urobila. Žiadnu odmenu za pomoc obžalovanému nesľúbila. Keď sa obžalovaný neozval, pár dni na to sa zastavila v Tescu informovať sa ohľadne peňazí, kde sa dozvedela, že peniaze boli poslané. Poškodená vypovedala, že sa snažila telefonicky skontaktovať s obžalovaným, ten jej telefón nedvíhal, preto ho kontaktovala cez telefón svedka O. J., no obžalovaný sa s ňou nechcel stretnúť a peniaze jej nedal. S poškodenou bola vykonaná rekognícia dňa 16.03.2025, pri ktorej, vychádzajúc zo zápisnice o rekognícii osoby zo dňa 16.03.2025, poškodená ako osobu, ktorá jej pomohla pri vybavovaní úveru a povedala jej, že pri obdržaní úveru jej ho odovzdá, čo však neurobila, označila osobu obžalovaného.

Výpoveď poškodenej súd hodnotí ako vnútorne presvedčivú, pretože poškodenou poskytnutý opis kritických udalostí je zmysluplný, logicky skĺbený, s prijateľnými časovými následnosťami deja, jeho lokalizácie, s uvádzaním detailov diania a so zmienkami nielen o vlastnom prežívaní kritického diania v čase, keď bola jeho účastníkom, ale aj o charakteristikách prejavu ďalších účastníkov diania.

Počas konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali motiváciu poškodenej vypovedať krivo a nepravdivo. Súd vykonaným dokazovaním nezistil ani žiadnu skutočnosť, ktorá by spochybnila vierohodnosť výpovede poškodenej, ktorá by ju motivovala privediť obžalovanému nedôvodné trestné stíhanie. Z pohľadu súdu je výpoveď poškodenej konzistentná, bez vnútorných logických rozporov.

Obhajoba obžalovaného je vyvrátená aj výpoveďou svedka O. J.. Svedok O. J. uviedol, že poškodená potrebovala pôžičku. Obžalovaný jej mal vybaviť pôžičku, pričom práve cez neho poškodená spoznala obžalovaného. Svedok potvrdil stretnutie poškodenej a obžalovaného v Dunajskej Strede pred

obchodným domom Modrý Dunaj, ktorého sa zúčastnil. Z výpovede svedka vyplynulo, že obžalovaný na nich čakal na mieste, odkiaľ šiel urobiť fotokópiu občianskeho preukazu poškodenej. K okolnostiam uzavretia zmluvy o úvere sa svedok nevedel vyjadriť, keďže tam nebol s nimi, nebol pri podpise a robil len šoféra, avšak z výpovede svedka vyplynulo, že obžalovaný poškodenej povedal, že jej oznámi, keď prídu peniaze. Svedok sa od poškodenej dozvedel, že nedostala peniaze, preto šli spoločne do Tesca zistiť čo sa deje. V súlade s výpoveďou poškodenej svedok vypovedal, že predajca im oznámil, že už došlo k vyplateniu peňazí.

K okolnostiam uzavretia zmluvy o úvere sa vyjadril aj svedok L. F., ktorý v tom čase pracoval pre spoločnosť Home credit Slovakia, a.s. Svedok uviedol, že pri podpise zmluvy boli prítomní obžalovaný a poškodená, pričom práve obžalovaný doniesol výpisy z účtu, obžalovaný predložil papier s číslom účtu a komunikoval väčšinou s ním. Svedok potvrdil, že zmluva bol podpísaná, pôžička schválená v sume 2.000 eur, nevedel však uviesť, komu boli vyplatené peniaze. Svedok potvrdil, že týždeň po podpise zmluvy prišla za ním poškodená a uviedla, že to neboli jej výpisy.

V nadväznosti na výsluch svedka L. F., ktorý v súlade s výpoveďou poškodenej uviedol, že číslo účtu, na ktorý boli zaslané finančné prostriedky vo výške 2.000 eur predložil obžalovaný, súd poukazuje na tú skutočnosť, že účet číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX bol založený dňa 29.07.2014 v Dunajskej Strede v N. J. na B. J. J.. Z oboznámených záberov z priemyselnej kamery N. J. zo dňa 29.07.2014 v Dunajskej Strede na B. J. J. vyplynulo, že obžalovaný bol spolu s osobou menom A. K. v predmetnej banke, kedy došlo k založeniu bankového účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pričom doklady k účtu a platobnú kartu k účtu si so sebou zobral E. F.. Osoba A. K. počas rekognície podľa fotografie, ktorá je zachytená v zápisnici o rekognícii osoby zo dňa 16.03.2015 označil ako osobu, ktorá s ním v roku 2014 bola založiť účet v banke v Dunajskej Strede, ponechala si platobnú kartu a všetky písomnosti k účtu, osobu obžalovaného E. F. s tým, že táto osoba mu dala určitú hotovosť za založenie účtu a predstavila sa menom E..

Výpoveď poškodenej ako priamy usvedčujúci dôkaz tak bola podporená radou nepriamych dôkazov (svedecká výpoveď svedka O. J., L. F., listinné dôkazy), ktoré tvoria ucelenú logickú a ničím neprerušenu reťaz dôkazov vzájomne na seba nadväzujúcich, svedčiacich v neprospech obžalovaného. Poškodená vypovedal podrobne o skutku a osobách, ktoré sa na ňom zúčastnili, výpovede vývoju dôkaznej situácie neprispôbovala, jej výpoveď v základných bodoch korešponduje s výpoveďou svedkov O. J., L. F. a prelína sa aj s listinnými dôkazmi. Uvedené vykonané dôkazy sa navzájom prelínajú, dopĺňajú a systematicky zapadajú do výpovede poškodenej a tiež do skutkových okolností zistených z ostatných vykonaných listinných dôkazov.

Súd nepovažoval výsluch svedkov B. S. a N. T. za spôsobilý privodiť rozhodnutie o nevine obžalovaného, pretože ide o výpovede svedkov, ktorí sa nevedeli vyjadriť k skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu.

Vychádzajúc z jednotlivých dôkazov súd konštatuje, že nemal pochybnosti o vierohodnosti poškodenej, a ani o pravdivosti jej tvrdení o tom, že obžalovaný jej peniaze z pôžičky nedal ani len čiastočne a finančnú hotovosť pochádzajúcu z pôžičky poskytnutej poškodenej si ponechal pre svoju vlastnú potrebu, nakoľko jej výpovede sú konzistentné, navzájom korešpondujú a dopĺňajú sa a v spojení aj s výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi vytvárajú ucelený obraz o priebehu skutkového deja a preukazujú skutočnosť, že skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku sa stal, a že ho spáchal obžalovaný.

Z výpovede poškodenej, obžalovaného a svedka O. J. zároveň vyplynula dohoda medzi poškodenou a obžalovaným, a to, že obžalovaný oznámi poškodenej, že prišli na účet finančné prostriedky. Obžalovaný uviedol, že tieto po príchode vydal v sume 1.200 eur poškodenej a zvyšok – 800 eur si ponechal v zmysle dohody ako odmenu za svoje služby. Poškodená a svedok v tejto otázke vypovedali inak – vzhľadom na to, že obžalovaný sa neozýval poškodenej, o čom sa poškodená zdôverila svedkovi, spoločne sa vybrali do Tesca, kde došlo k uzavretiu úverovej zmluvy a konfrontovali predajcu ohľadne požičanej sumy s tým, že im bolo oznámené, že peňažné prostriedky boli ešte v ten istý deň vyplatené na určený účet. Obžalovaný na snahu poškodenej o telefonický kontakt, osobné stretnutie či výzvy na vydanie peňažnej sumy nereagoval, čo ju viedlo k podaniu trestného oznámenia. Vychádzajúc z okolností prípadu (poškodená si chcela požičať 600 eur a obžalovaný vybavil sumu 2.000 eur) konania obžalovaného (ktorý pri uzatváraní zmluvy komunikoval s predajcom v slovenskom jazyku, ktorému poškodená nerozumela; nadiktoval číslo účtu, na ktorý majú byť zaslané peniaze požičané

poškodenej) ako aj dohodnutých podmienok jeho pomoci poškodenej pri vybavení pôžičky (peniaze budú zaslané na ním určený účet, ktoré jej následne vydá) je zrejmy úmysel obžalovaného obohatiť sa na úkor poškodenej tým, že ju uviedol do omylu. Zo všetkých vyššie uvedených skutočností, ako aj zo správania obžalovaného bezprostredne po získaní peňazí (vyhýbanie sa poškodenej) teda z časovej následnosti jeho jednotlivých krokov mal súd za zrejmé, že obžalovaný konal už od začiatku s úmyslom poškodenú pripraviť o peniaze – pomoc pri vybavovaní pôžičky, ponuka poskytnutia vlastného účtu, uistenie o odovzdaní peňazí po ich pripísaní na účet, boli prostriedkom k tomu, aby obžalovaný získal finančné prostriedky do svojej moci a ponechal si ich pre vlastnú potrebu, hoci vedel, že mu nepatria a ústne sa zaviazal ich odovzdať poškodenej. Z takto opísaného konania obžalovaného je zrejmé, že už od počiatku obžalovaný nemal v úmysle prostriedky poškodenej odovzdať. Obžalovaný tým, že sa voči poškodenej prezentoval ako osoba ochotná jej pomôcť a navodil dojem dôvery, poškodenú uviedol do omylu ohľadne jeho skutočných zámerov a získal na jej úkor neoprávnený prospech.

K posúdeniu všeobecnej vierohodnosti obžalovaného súd uvádza, že poškodená v podstate od podania trestného oznámenia, cez výpoveď v prípravnom konaní ako aj výpoveď v konaní pred súdom vypovedala bez akýchkoľvek nezrovnalostí v jej tvrdeniach, súvislo, jednotne, navyše jej výpoveď je podporená radom vykonaných dôkazov. Naproti tomu obžalovaný síce vo svojich výpovediach konzistentne popiera spáchanie skutku, ktorý je mu kladený za vinu a poprel tvrdenia poškodenej, obhajobná obrana obžalovaného však vykonaným dokazovaním nebola potvrdená, navyše u obžalovaného sa jedná o osobu, u ktorej je zrejmy laxný prístup k dodržiavaniu právnych predpisov, keď už bol pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti právoplatne odsúdený. V osobe obžalovaného sa jedná o osobu opakovane súdne trestanú, predovšetkým za trestné činy podvodu, teda v minulosti sa dopúšťal obdobnej úmyselnej trestnej činnosti, za ktorú bol aj právoplatne odsúdený a bol aj vo výkone trestu odňatia slobody. Opakovaná trestná činnosť obžalovaného rovnakého charakteru dokrešľuje celkový obraz jeho konania a podporuje vierohodnosť výpovede poškodenej.

Na základe vykonaného dokazovania považoval súd vinu obžalovaného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona za preukázanú, pretože obžalovaný išiel spolu s poškodenou dňa 10.12.2014 do Tesca, kde u zamestnanca spoločnosti poskytujúcej pôžičku predložil potrebné doklady, nadiktoval číslo bankového účtu, na ktorý majú byť zaslané peniaze z pôžičky a následne poškodenej povedal, že jej peniaze odovzdá, keď na účet prídu, čo však napriek ich predchádzajúcej ústnej dohode neurobil a peniaze si ponechal. Bankový účet bol vedený na osobu A. K., s ktorým tento účet podľa fotodokumentácie v spise obžalovaný zakladal, mal k nemu všetky doklady aj bankomatovú kartu, ktorou mohol vyberať hotovosť, pričom 2.000,- eur z pôžičky bolo poukázaných na tento bankový účet. Z výpovede poškodenej a svedka L. F. vyplynulo, že „vybavovanie“ pôžičky bolo na obžalovanom, obžalovaný komunikoval so svedkom L. F. a on predložil číslo účtu, na ktorý boli poukázané peniaze. Vychádzajúc z fotodokumentácie zakladania bankového účtu, na ktorý boli peniaze poukázané, je zrejmé, že práve obžalovaný mal k dispozícii bankomatovú kartu a mohol ňou z daného účtu vyberať peniaze. Poškodená sa následne pokúšala skontaktovať s obžalovaným, ktorý jej ale prestal zdvíhať telefón. Informovala o tom svedka O. J., ktorý ju s obžalovaným zoznámil, pri vybavovaní pôžičky sprevádzal a mal vedomosť o všetkých okolnostiach. Opätovne išli spolu za svedkom L. F., ktorý im povedal, že peniaze odišli na zadaný účet hneď v daný deň. Poškodenej preto povedali, aby išla na políciu.

Pokiaľ ide o ďalší znak trestného činu, a to objekt, vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že obžalovaný svojim konaním ohrozil záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je pri trestnom čine podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona cudzí majetok a ochrana vlastníctva - v danom prípade finančné prostriedky v sume 2.000 eur, ktoré si požičala poškodená.

Podľa konajúceho súdu jednotlivé vykonané priame aj nepriame dôkazy sa vzájomne podporujú a dopĺňajú, pričom tieto neboli žiadnym relevantným spôsobom vyvrátené a ani nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala ich nevierohodnosti. Tieto dôkazy spolu s listinnými dôkazmi vytvárajú ucelený reťazec dôkazov preukazujúcich skutočnosť, že skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku sa stal, a že ho spáchal obžalovaný.

Súd na základe vyhodnotených dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že peniaze, ktoré sa na podklade úverovej zmluvy pripísali na účet určený obžalovaným v celkovej výške 2.000 eur, sa nedostali do dispozície poškodenej a tieto si obžalovaný ponechal pre vlastnú potrebu.

Obhajobu obžalovaného, že došlo k odovzdaniu peňazí vo svetle uvedeného súd vyhodnotil ako nedôveryhodnú, nepresvedčivú, motivovanú snahou vyhnúť sa následkom trestnej zodpovednosti.

Súd oproti podanej obžalobe v dôsledku aplikácie § 2 ods. 1 Trestného zákona použil ustanovenia Trestného zákona účinné od 06.08.2024, ktoré boli pre obžalovaného priaznivejšie (najmä v súvislosti s úpravou trestnej sadzby podľa pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností). Vzhľadom na uvedené súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Návrhy obhajoby na vykonanie ďalších dôkazov súd odmietol a svoje rozhodnutie odôvodnil, čo je zachytené v zápisniciach o hlavnom pojednávaní.

Zo všetkých týchto dôvodov súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku vrátane právnej kvalifikácie, pretože v konaní bolo nepochybne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, a že tento svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

K výroku o treste:

Súd dáva do pozornosti, že v súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukládanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti.

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Možnosť nápravy páchatela konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatela na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatela má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Súd ďalej vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu, a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba páchatela) a ďalej vyhodnotil prirážajúce a poľahčujúce okolnosti ako aj pomery páchatela a možnosti jeho nápravy, jeho správanie po spáchaní trestného činu, ako aj dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Súd dáva do pozornosti, že cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy, vychádzajúc zo zásady punitur, nepeccetur (trestá sa, aby nebolo páchané zlo). Trest (osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Aj keď trestnou sadzbou zákonodarca v súlade so zásadou nulla poena sine lege (žiaden trest bez zákona) stanovuje súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, zároveň mu ponecháva dostatočný priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností konkrétneho prípadu. Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/9/2010 zo dňa 16. apríla 2013).

Z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného súd zistil, že obžalovaný bol už mnohonásobne súdne trestaný (celkom 9 záznamov v registri trestov), za zločin podvodu vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody. Hoci sa ohľadom jedného odsúdenia na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že fikciu neodsúdenia nie je možné stotožňovať s „fikciou“ nespáchania trestného činu; ide o dve rôzne právne skutočnosti, ktorých účinky nie sú rovnaké a aj zahladené odsúdenie dáva obraz o osobe obžalovaného, o spôsobe jeho života, o jeho sklonoch páchať trestnú činnosť, pričom § 34 Trestného zákona oprávňuje súd pri posudzovaní osobného profilu obžalovaného prihliadať aj na takéto odsúdenie. Súd zistil, že obžalovaný je rozvedený, je otcom troch detí, nie je zamestnaný a v súčasnosti poberá invalidný dôchodok vo výške 687,10 eur mesačne. Počas ostatného pobytu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov a Hrnčiarovce nad Parnou neboli zaznamenané žiadne negatívne poznatky, obžalovaný sa správal slušne. Obžalovaný má evidovaný jeden priestupok proti majetku a v súčasnosti je voči nemu vedené ďalšie trestné konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 14T/18/2023. Súd mal vo svetle uvedeného za zrejmé, že obžalovaný má sklony k trestnej činnosti, pričom uložené tresty odňatia slobody pozitívne neovplyvnili obžalovaného v ďalšom spôsobe jeho života.

K výroku o treste za skutok v bode I/:

Súd pri ukladaní trestu u obžalovaného nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil jednu prirážajúcu okolnosť, a to skutočnosť, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, vzhľadom na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona základná trestná sadzba, z ktorej súd vychádzal bola podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 3 roky až 8 rokov.

Súd mal vzhľadom na okolnosti prípadu za to, že použitie trestnej sadzby a uloženie trestu aj na samej dolnej hranici trestnej sadzby by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, preto podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona a § 39 odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona uložil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Súd poukazuje na právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote, ako aj na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania. Súd v tomto smere dáva do pozornosti, že obžalovaného skutku sa obžalovaný dopustil dňa 26.03.2013 s tým, že obžaloba vo veci bola podaná dňa 23.12.2014 a súd prvého stupňa vo veci naposledy rozhodol dňa 14.05.2025, teda po viac ako 10 rokoch od podania obžaloby a viac ako 12 rokov po spáchaní skutku k čomu obvinený svojim konaním nijako neprispel. Vzhľadom na existenciu mimoriadnych okolností odôvodňujúcich mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil súd obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 2 roky,

ktorý spĺňa všetky predpoklady uvedené v § 34 Trestného zákona. Takto uložený trest považuje súd za primeraný vzhľadom na generálnu aj individuálnu prevenciu.

Súd mal vo svetle uvedeného za zrejmé, že obžalovaný má sklony k trestnej činnosti, pričom uložené tresty odňatia slobody pozitívne neovplyvnili obžalovaného v ďalšom spôsobe jeho života. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na nenapraviteľnosť obžalovaného, nie je na mieste na jeho prevýchovu pôsobiť iným druhom trestu, ako je nepodmienečný trest odňatia slobody. Z uvedeného dôvodu neprichádza z pohľadu súdu do úvahy uloženie iného trestu ako nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý je nevyhnutný z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie. S prihliadnutím na uvedené, vychádzajúc zo základnej trestnej sadzby (3 roky až 8 rokov) a so zreteľom na výsledky dokazovania, ale i v kontexte jeho trestnej minulosti považuje súd uložený nepodmienečný trest vo výmere 2 roky, teda pod dolnou hranicou trestnej sadzby, za primeraný. Je zjavné, že obžalovaný sa nepoučil z predchádzajúcich podmienených a nepodmienečných trestov. K uvedenej výmere a spôsobu výkonu - nepodmienečne, súd pristúpil najmä v kontexte recidívy zo strany obžalovaného, ktorý sa trestných činov doteraz dopustil už 9-krát. Všetky vyššie uvedené skutočnosti z hľadiska posúdenia osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy svedčia pre záver, že uložený trest je zákonný, adekvátny a plniaci svoj účel. Vzhľadom na doterajší život obžalovaného považuje súd nepodmienečný spôsob výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky za dôvodný, primeraný a spravodlivý a naplňajúci účel a zmysel trestu. Trest bol uložený vo výmere 2 roky prihliadajúc na postoj obžalovaného k súdnej trestnej činnosti, okolnosti spáchania skutku, spôsobený následok ale aj skutočnosť, že skutku sa obžalovaný dopustil dňa 26.06.2013, teda pred viac ako 12 rokmi. Zároveň súd v zmyslu konštatovaného a v kontexte závažnosti trestného činu, uložený trest považuje za dostatočný na nápravu obžalovaného, ako i na ochranu spoločnosti pred páchaním trestných činov z jeho strany. Takto uložený trest súd považoval za zákonný a spravodlivý, ktorý v prípade obžalovaného plne zodpovedá potrebám tak generálnej ako aj individuálnej prevencie a je dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu.

Iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody by z pohľadu súdu nebol účinný vo vzťahu k obžalovanému, nakoľko bol v minulosti opakovane odsúdený a uložené tresty odňatia slobody nemali na neho žiaden prevýchovný účinok.

Súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, nakoľko v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu nebol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Podľa názoru súdu takto uložený trest obžalovanému plní zákonom požadovanú ochrannú funkciu ako aj funkciu individuálnej a generálnej prevencie smerom k ostatným členom spoločnosti, aby jednoznačne vnímali, že za porušovanie spoločenských pravidiel môžu byť odsúdení a súd vzhľadom na tieto pomenované dôvody, považuje trest uložený obžalovanému za adekvátny, spravodlivý a primeraný spáchanému skutku.

Nakoľko si poškodený riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody, ktorej výšku mal konajúci súd vykonaným dokazovaním za preukázanú, súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému v tomto odsudzujúcom rozsudku povinnosť nahradiť poškodenému spôsobenú škodu v sume 5.000 eur.

K výroku o treste za skutok v bode II/:

Z oboznámených listinných dôkazov na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 11.05.2022 sp. zn. 1T/52/2019 v spojení s opravným uznesením zo dňa 26.07.2022 sp. zn. 1T/52/2019 bol E. F. uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. f/ Trestného zákon, za čo mu bol uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 8 mesiacov s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia pri súčasnom zrušení výroku o vine a treste rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 3T/47/2019 v časti výroku o vine a to skutkov zo dňa 10.10.2018 a zo dňa 29.10.2018 a v celej časti výroku o treste, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným z pokračujúceho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ s poukazom na § 139 písm. e/ Trestného zákon a za pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e/ Trestného

zákona, za čo mu bol uložený spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia ako aj ďalšie výroky, ktoré vo výroku o vine majú svoj podklad.

Na uvedenom základe tak pri rozhodovaní o treste prichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný je v predmetnej trestnej veci odsúdený za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, a to konkrétne v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2019, taktiež do úvahy prichádzalo upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona.

Podľa § 44 Trestného zákona súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43 Trestného zákona, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Vzhľadom na odstup času, ktorý uplynul od doby spáchania skutku až po čas odsúdenia obžalovaného (viac ako 11 rokov), ako aj na to, že súd považuje trest, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/52/2019 za dostatočný na ochranu spoločnosti ako aj na nápravu páchatel'a, súd s poukazom na § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, a to aj z dôvodu, že podľa názoru konajúceho súdu u obžalovaného naplní represívnu a prevýchovnú funkciu trestu aj upustenie od uloženia súhrnného trestu.

Nakoľko si poškodená riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, ktorej výšku mal konajúci súd vykonaným dokazovaním za preukázanú, súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému v tomto odsudzujúcom rozsudku povinnosť nahradiť poškodenej spôsobenú škodu v sume 2.000 eur.

S poukazom na všetky skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Dunajská Streda do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok. (§ 306/2)

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)

- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)

- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)

- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)

- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)

- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)

- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.